

عنوان مقاله:

شروع به جرم و تفاوت آن با اعمال مقدماتی در حقوق کیفری ایران

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی حقوق بین الملل، حقوق، علوم سیاسی و علوم انسانی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مرجان اعتماد اعجازی

شادلین مهرنیا

خلاصه مقاله:

از زمانی که مجرم دستخوش وسوسه ارتکاب جرم می شود تا زمانی که جرم تحقق می یابد، در حقیقت راهی نسبتاً طولانی می پیماید. از اینرو در ارتکاب جرم مراحل وجود دارد. شخصی که برای تحقق نتیجه مجرمانه تمام سعی و کوشش خود را به کار می گیرد بعد از آنکه دستخوش وسوسه ارتکاب جرم شد، فکر ارتکاب جرم در مخیله او راه پیدا می کند و زمانی که تصمیم بر ارتکاب جرم گرفت، درصدد تهیه مقدمات ارتکاب جرم بر می آید تا به مقصود خود برسد، ممکن است این تلاش مجرمانه قبل از اینکه مجرم به مقصود خویش برسد متوقف شود که در اینجا مسائل مختلفی قابل بحث است که با مرتکب جرم ناتمام می بایستی همانگونه رفتار شود که با مرتکب جرم تام رفتار می گردد! و رها کردن فرد به دلیل اینکه هیچ گونه صدمه ای وارد نکرده است امری معقول و منطقی به نظر نمی رسد. معیار و ضابطه ای که جهت تفکیک مراحل ارتکاب جرم می توان بهره جست سه نظریه می باشد (نظریه عینی یا موضوعی، نظریه شخصی یا ذهنی، نظریه تلفیقی) و دلیل جرم انگاری جرایم ناتمام یا ناقص پیشگیری از اختلال در امنیت و نظم جامعه می باشد و... و در این بین مقررات مربوط به شروع به جرم و مفاهیم مشابه (مانند موقعیت برخی از مفاهیم مثل جرم عقیم و محال در نظام کیفری ایران) از ویژگی شفاف و صریح بودن، برخورداری نیست و متأسفانه بعد از انقلاب اسلامی قانونگذار در سه مرحله قانونگذاری (۶۱ و ۷۰ و ۹۲) در بحث جرایم ناتمام موضع ثابت نداشته و دارای نواقصات فاحشی بوده و به هم ریختگی قابل ملاحظه ای پیرامون مقررات شروع به جرم و مفاهیم مشابه دیده می شود که قضات و حقوقدانان را در تطبیق این جرایم با مقررات فعلی، با مشکل مواجه می نماید و همین امر سبب اختلاف نظر بین آنها در صدور رای نهایی شده است و در نهایت باعث آراء متفاوت در موارد مشابه گشته است.

کلمات کلیدی:

جرم، شروع به جرم، جرایم ناتمام، اعمال مقدماتی، انصراف ارادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1359010>

